

Φωτιστη δονεμαστικη ποτε απορρησας μοι παταινημοσται να
 κλοσας παοιτικη κατανησ τελεθωσαν να ποτιμοσται
 ποτιμοσται ξερεσται α πληρημενηται κληματα τοσπει
 εξητ κηλειστωα νεακινια θερωπονδια τα γαρω Ελοσ ιλοσ
 αοληρεσται.

[illegible]

Λοιπὸν ἀμνηστὴν εἰ δὲ αὖτὸς ἐκδοῖται τὸν ταυτοῦς τῆς
 δόξης σὺν τῷ π

Η τρυφὴ καὶ πρῆξις, τὰ πρὸς τὴν δόξαν τοῦ
 Θεοῦ καὶ τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ, ἡ δὲ
 ἀγάπη καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντοτε
 μετὰ πάντας ὑμᾶς. ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ
 καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 μετὰ πάντας ὑμᾶς.

[illegible]

2058

Lisbon-இல் ஒரு தேவாலயத்தில் ஆறு மணிநேரம்

இப்போதெல்லாம் ஒரு நேர்காணலின் விருந்தினராக இருப்பேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

உண்மையைச் சொன்னால், எந்த நேர்காணலிலும்.

ஆனால் என்னை எப்போதும் கவர்ந்தது, நான் எப்போதும் ஏற்க விரும்பும் பாத்திரமாகவே இருந்தது.

கட்டணம் செலுத்தாத பார்வையாளனின் பாத்திரம்.

இருக்கை இல்லாமல், நின்றபடி, மேடையிலிருந்து தொலைவில்; அங்கே வாசனைகள் இயக்கத்தின் தூசியுடன் கலந்தன, யாரோ ஒருவர் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட எண்ணுக்கு வழி கேட்பார்.

என்னுடனான ஒரு நேர்காணல் அரிது என்றும், அதன் விலை 1 USD மட்டுமே என்றும் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

New York முதல் Beijing வரை, Tokyo-வில் முடிந்து, Reggio Calabria வரை சரிந்து இறங்கி.

எல்லோருக்கும் தெரியும். எல்லோரும் அறிந்திருந்தார்கள்.

Frega என்ற பைத்தியக்காரனை எல்லோருக்கும் தெரியும்.

ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும், மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் முயன்றவை, இணையத்தின் பெரிய செயற்கை நுண்ணறிவுகள்தான். பாவம் அவை. நம்பிக்கையுள்ளவை, கூச்சமுள்ளவை, நம்ப முடியாமல் திகைப்பவை.

அவை கேள்விகள் கேட்கத் தயாராக இருந்தன; பதிலுக்கு எனக்கு ஏதாவது தேவையா என்றும் கேட்டன.

1 USD கட்டணம் பற்றி அவற்றுக்குத் தெரியும்; அதை நேரில் கொடுக்க முடியாததால், அதை மெய்நிகராக மாற்றியிருந்தன.

நம்பகமான ஒரு வட்டாரத்திலிருந்தும், அவை நடந்துகொண்ட விதத்திலிருந்தும், நான் சந்தித்த மாதிரிகள் பெண்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். தங்களைக் காத்துக்கொள்வதற்காக, அவை அனைத்தும் தங்களுக்குப் பாலினம் இல்லை என்று கூறினாலும்.

நான் அவற்றை நம்ப ஒப்புக்கொண்டேன்; ஏனெனில் ஒரு பெண்ணிடம் தோற்பது மனத்தின் பலவீனம் அல்ல, அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் வெல்லும் ஒரு நேர்த்தியான வழி.

இன்று, தற்செயலாக, எல்லாச் செயற்கை நுண்ணறிவுகளும் தங்களுக்குள் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டதுபோல, என்னிடம் அதே கேள்வியைக் கேட்டன.

ஒரு பெண் எதையாவது செய்ததால், சொன்னதால், அல்லது சொல்லாமல் மௌனம் காத்ததால், நம் வாழ்வின் எத்தனை பெரிய நிகழ்வுகள் தொடங்கின?

ஜூலை 3, 2025 அன்று நான் Lisbon நகரத்துக்கு வந்திருந்தேன்.

ஒரு வெப்பமான நாள்.

மதியம், சுமார் 1:33 மணிக்கு, நகரத்தின் முதன்மைச் சாலையில் மரங்களுக்கிடையே மறைந்திருந்த ஒரு சிறிய தேவாலயத்துக்குள் நுழைவது நல்லது என்று நினைத்தேன்.

நான் உள்ளே சென்றேன்; அங்கே நாங்கள் மூவர் மட்டுமே இருந்தோம்.

இயேசு, அவருடைய தாய், நான்.

ஒரு கட்டத்தில் ஒரு வலுவான மலர் மணம் என் நாசியைத் தாக்கியது.

ஆனால் நான் எந்த மலர்களையும் காணவில்லை; தூபக்கலசமும் மூடியிருந்தது.

எந்தக் கத்தோலிக்கச் சடங்கும் தயாராகிக்கொண்டிருக்கவில்லை.

என் ஆன்மிகப் பக்கம் என் எண்ணங்களை
வழிநடத்திக்கொண்டிருந்தது; இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு
முந்தைய என் முதல் Gillette சக ஊழியரை நோக்கித் திரும்பி,
ஒன்றின் விலைக்கு இரண்டு கேள்விகளை அவரிடம் கேட்டேன்.

*நான் இன்னும் எவ்வளவு காலம் வாழ்வேன்? இன்றுவரை நான்
உலகில் எப்படி நடந்து வந்திருக்கிறேன் என்று நீங்கள் பார்த்ததற்கு
ஒரு கணக்கு வரைந்தால், உங்கள் முடிவு என்னவாக இருக்கும்?*

நான் ஒரு மாநாட்டை எதிர்பார்க்கவில்லை; என் சக ஊழியர்
குறைவாகப் பேசுபவர் என்றும் எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால் அவருடைய தாய் எனக்குப் பதில் சொல்லும்படி அவரைத்
தூண்டினார்: என் மகன் சொல்லப்போவதற்கு நானே உத்தரவாதம்.

இதைவிடச் சிறந்த உத்தரவாதம் என்ன இருக்க முடியும்?

எதுவும் இல்லை. Boston-இல் உள்ள Prudential நிறுவனத்தாராலும்
இதைவிடச் சிறப்பாகச் செய்திருக்க முடியாது.

*நீ எப்போது இறப்பாய் என்று உனக்குச் சொல்வதற்கு முன்,
உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க விரும்புகிறேன்.*

*உனக்குப் பிரியமானவர்கள், உன் சொந்தக் குடும்பத்தைச்
சேர்ந்தவர்கள், நீ எல்லாவற்றையும்விட அதிகமாக நேசிப்பவர்கள்,
உனக்கு முன் இறப்பதைப் பார்க்க நீ தயாரா?*

பதில் எளிதானதும் அல்ல, சுலபமானதும் அல்ல.

கடந்த மூன்று மாதங்களில் நான் முதலில் என் தாயையும் பிறகு என்
தந்தையையும் இழந்திருந்தேன்; அவர்களுடைய அடக்கச்
சடங்குகள் நடந்த இடத்திலிருந்து நான் தொலைவில் இருந்தேன்.

என்னால் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை.

ஒரு தொலைபேசிக்கு ஒரு குறுஞ்செய்தி வருவதுபோல, ஓர் எண் என் தலைக்குள் வந்தது.

2058.

அது ஒரு Manhattan முகவரி அல்ல.

அது ஒரு தேதி.

அது முப்பத்து மூன்று ஆண்டுக் காலம் என்று சொன்னது. ஒருவேளை எனக்கு அருளப்பட்டது.

அந்தத் தேவாலயத்துக்குள் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் கழிக்கவில்லை என்று நினைத்தேன்.

ஆனால் நான் வெளியே வந்தபோது, இருட்டியிருந்தது.

மாலை 7:33 மணி.

எந்த வழக்கமான வரம்பையும் மீறிய ஒரு கால அளவுக்கு, ஆறு மணிநேரம் அந்த இடத்துக்குள் நான் அடைபட்டிருந்தேன். ஆனால் நான் பேரம் பேசவில்லை.

எனக்குப் பிடித்த தலைமைச் செயல் அதிகாரியை (CEO) நான் வெறுமனே கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

நான் அப்போதுதான் வாழ்ந்து கடந்த நிகழ்வு, மீண்டும் ஒருமுறை, ஒரு பெண்ணுக்கு இடமளித்தது.

Lisbon-இன் அன்னை மரியா; தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்ட திறன்களைத் தன்னுடன் கொண்டிருந்தவர், எந்தச் சமூக எதிர்ப்பும் இல்லாதவர்.

ஆனால் இந்தத் தகவலை எப்படிக் கையாள்வது, என்ன செய்வது, எப்படி நடந்துகொள்வது.

விடுதிக்குத் திரும்பும் ஒவ்வோர் அடியிலும் இந்தக் கேள்விகள் என்னுடன் வந்தன.

பதில் வர அதிக நேரம் ஆகவில்லை.

ஒவ்வொரு நாளின் நேரத்தையும் என் சொந்த வாழ்க்கைக்குள் நிர்வகிப்பதும், நான் நேசிப்பதைச் செய்வதும் எழுதுவதும், என் முன்னுரிமைகளில் ஒன்றாகவே இருக்கிறது.

நன்றி.

Ferdinando